

TÄYDELLISET VIERAAT

Menestysromaanin *Au Pair* kirjoittajalta

EMMA ROUS

He tekisivät mitä tahansa jäädäkseen.

MINERVA

Täydelliset vieraat

EMMA ROUS

TÄYDELLISET
VIERAAT

Englannin kielestä käänäntänyt

Maikki Soro

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos

Perfect Guests

© Emma Rous 2021

First published in Great Britain in 2021 by Piatkus,

an imprint of Little, Brown Book Group

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus Oy, 2021

Suomennos Maikki Soro

Kansi ja ulkoasu: Taittopalvelu Ylivo Oy

ISBN 978-952-375-208-5

Painettu EU:ssa, Printon AS, 2021

*Tervetuloa
pelaamaan Mysteeripeliä
Raven Hallin kartanoon*

1.

OSA

Beth

Heinäkuu 1988

Talo hallitsi ympäröivää tasankoa matalan mäen päältä kuin kuvittelisi olevansa kuninkaanlinna tässä soisten tiheikköjen ja kanavien ja vihreiden kahisevien peltojen valtakunnassa. Vaaleanharmaat seinät, pääovelle johtavat leveät kiviportaat ja siisti sorakäytävä, rivikaupalla hohtavia suorakulmaisia ikkunoita ja...

"Onko tuo *torni*?" Katselin niska kenossa matkustajan puoleisesta ikkunasta." Asuuko täällä oikeasti vain kolme ihmistä?"

"Neljä, jos käyttäydyt ihmisiksi." Caroline kiskaisi rattia, ja auto heilahti pihaan johtavalle ajotielle lennättäen minut takaisin selkänojaa vasten. "Muista tavat, Beth. Lakkaa toljottamasta."

Talo oli pidemmän ajotien päässä kuin vanha kotitaloni, jossa asuin isän ja äidin eläessä, mutta joku oli varmasti jo nähnyt meidät, koska ulko-ovi heilahti auki. Siitä tuli kolme ihmistä, jotka jäivät odottamaan meitä ylimmälle rappuselle kuin oikea vastaanottokomitea. Tunnistin jo kaukaa Leonoran kultakutrit ja Markuksen paksut oljenvaaleat hiukset.

Olin tavannut heidät vain kerran, edellisellä viikolla, kun he tulivat esittäytymään kesäkonserttini päätteeksi. Markus kiitti soitosta, ja Leonora katseli minua kiinnostuneena ja ystävällisesti. Sitten Leonora jututti minua, ja jostakin syystä kerroin hänelle enemmän elämästäni lastenkodissa kuin koskaan ennen kenellekään.

Heidän välissään ylärappusella seisoivat hoikka murrosikäinen tyttö, ja tiesin, että hänen täytyi olla heidän tyttärensä Nina. Nina oli koko jutun päähenkilö. Hänen takiaan minut oli kutsuttukin. En vielä nähnyt hänen ilmettään näin kaukaa mutta laitoin sormet ristiin ja yritin laittaa varmuudeksi varpaatkin, vaikka muovisandaalit puristivat. *Voi, kun hän pitäisi minusta.*

Auto pysähtyi rouskahtaen auringon paahtamalle sorakäytävälle, eikä kukaan hievahtanutkaan pitkään aikaan. Leonora, Markus ja Nina katsoivat meitä ylärappuselta silmiään siristäen. Caroline maltoi kerran olla latelematta piikikkäitä neuvojaan. Puristin ovenkahvaa sormet hiestä nihkeinä ja katselin Ninaa hengitystä pidätellen. Nina ei hymyillyt. Inhosiko hän tätä vanhempiensa keksimää suunnitelmaa? Kuskaisiko Caroline minut suoraan takaisin lastenkotiin jo ennen iltaa – leukapielet kireänä, puristaen rattia rystyset raivosta valkoisina?

Pihan yli räpyttelevän hanhen halveksuva törähdys sai kaikki katsomaan taivaalle, ja se laukaisi jännityksen. Kömmin ulos autosta, ja Leonoran katse kiinnittyi minuun. Sitten hän laskeutui raput ja otti meidät avosylin vastaan.

”Beth! Caroline. Hauska nähdä! Tervetuloa Raven Halliin.”

Vastasin Leonoran halaukseen. Hänen hajuvetensä oli ruusuntuoksuisen, lempeä ja rauhoittava. Leonoran annettua tietä Markus pudisti kätteni sydämellisesti ja vilkaisi sitten ylärappuselle, missä hänen tyttärensä yhä seisoskeli.

”Nina, tule tervehtimään.”

En tiennyt Ninasta muuta kuin hänen ikänsä. Kun olin yrittänyt kysellä hänestä matkalla, Caroline oli ärähtänyt haluavansa keskittyä ajamiseen. Sen jälkeen olin vain katsellut ohi vilahtavia peltoja ja koettanut muistaa, mistä olimme jutelleet Leonoran ja Markuksen kanssa – silloin

en tajunnut lainkaan, että se olisi tärkeää. Leonoran mukaan Nina täytti hiljattain neljätoista, mutta siinä kaikki – muuta en muistanut. Se tarkoitti joka tapauksessa, että olimme samalla luokalla koulussa, koska olin vain muutaman kuukauden vanhempi, ja meillä saattoi olla paljon muutaakin yhteistä... Mutta kun näin Ninan hyppivän portaat alas, en ollut siitä enää niinkään varma.

Nina ei ollut vain lyhyempi kuin minä vaan myös paljon laihempi ja nuoremman näköinen. Hänen keijukaismaisilla kasvoillaan oli hiukan huvittunut ilme, ja nykäisin vaivaantuneesti t-paitaani alaspäin. Kukaan ei ollut selittänyt, mitä minulta odotettiin. En edes tiennyt, kuinka kauan minun oli tarkoitus olla täällä. Caroline ei ollut sanonut muuta kuin: ”Voit pitää heidän tyttärelleen seuraa siihen saakka, että voin ottaa sinut huostaani.”

Silmäilimme Ninan kanssa toisiamme. Aikuiset tarkkailivat meitä ääneti kuin eläintarhan uusia asukkaita. Lopulta olin niin vakuuttunut Ninan torjunnasta, että ahdistus tuntui fyysisenä kipuna. Mutta sitten hän hymyili odottamattoman ujosti.

”Hei”, hän sanoi. ”Minä olen Nina. Toivon tosi paljon, että tykkäät olla täällä.”

Helipotus täytti kohisten keuhkoni.

”Samoin”, minä sanoin. ”Tai siis kiitos.” Osoitin hämilläni hänen takanaan kohoavaa komeaa harmaata taloa. ”Tykkään varmasti.”

Silloin Leonora tuli viereemme ja kosketti toisella kädellään niskaani – hän oli itsekkin vain vähän minua pidempi – ja toisella Ninan tummia hiuksia.

”Voi teitä kahta”, hän sanoi hiljaa. ”Kuin yö ja päivä.”

Jähmetyin paikoilleni. Nina vaikutti aivan tyytyväiseltä minuun – ei kai Leonora nyt muuttanut mieltään? Mutta tämä kuulosti ennemminkin

mietteliäältä kuin pettyneeltä. Nina siirtyi vähän kauemmaksi ja hymyili minulle anteeksipyytävästi.

”Äiti, voinko näyttää Bethille hänen huoneensa?”

Leonora räpytti silmiään kuin kiskoisi ajatuksensa takaisin jostakin kaukaa.

”Mitä? Niin, totta kai.” Sitten hän katsoi Carolinea. ”Saako olla kuppi teetä? Tai ehditkö jäädä syömään?”

Mutta Caroline oli jo avannut auton takaluukun ja nosti laukkuni ja viulukoteloni sorakäytävälle. ”Ei, ei, täytyy lähteä takaisin päin. Huomenna on pitkä lento.” Hän läimäytti luukun kiinni, asteli kuljettajan ovelle ja katsoi minua tiukasti. ”Ole kiltisti.”

Kiristelin hampaitani. Koska minä en muka ollut kiltisti? En ollut kertaakaan nurissut siitä, että Caroline asetti työnsä edelleni, vaikka olimme toistemme ainoat sukulaiset. Aina kun hän oli luvannut, että voisin muuttaa lähiaikoina hänen luokseen, olin hymyillyt kuin uskoisin. Ja tänäkin aamuna olin vain nyökännyt kohteliaasti, kun hän selitti – niin ettei lastenkodin henkilökunta kuullut – että hänen oli toistaiseksi hankala huolehtia minusta mutta hän oli löytänyt minulle yksityisen sijaisperheen.

Nyt hän kohotti kulmiaan odottaen vastausta.

Hymyilin vaisusti. ”Olen kyllä. Kiitos kyydistä, Caroline-täti.”

Katselin Leonoran ja Ninan vierellä, kun Caroline kaasutteli pois pihasta. Nyt oli viimeinen tilaisuus, jos halusin vielä muuttaa mieltäni. Jos juoksisin nyt heti auton perään ja heiluttaisin käsiäni, Caroline huomaisi minut peilistä ja pysähtyisi. Hän veisi minut pois täältä – näiden vieraiden ihmisten luota. Hän veisi minut takaisin lastenkotiin ja lentäisi vasta sitten Istanbuliin tai Sydneyyn tai minne hänen työnsä huomenna veisi. Sitten vilkaisin Ninaa ja Leonoraa. Miksi ihmeessä haluaisin lähteä

näiden ihmisten luota, jotka vaikuttivat niin ystävällisiltä ja asuivat niin kiehtovassa talossa?

”Ei jäänyt edes teelle”, Leonora mutisi tuijottaessaan auton jälkeen, mutta se ei haitannut, koska tiesin hänen paheksuvan Carolinea eikä minua.

Nina pyörähti minuun päin. ”No, mennään. Viedään laukkusi yläkertaan, ja sitten näytän sinulle taloa.”

”Vielä yksi asia, Beth”, Leonora sanoi. Hänkin käänsi selkensä loitonevalle autolle. ”Ole kuin kotonasi.” Hän katsoi minua silmiin ja nyökkäsi kuin hyväksyen sen, mitä niissä näki. ”Oikeasti. Me toivomme, että tunnet kuuluvasi perheeseen.”

Kesti hetken ennen kuin pystyin vastaamaan. ”Kiitos.”

Leonoran katse siirtyi olkani ylitse taloon, ja hänen äänensä kuulosti taas etäiseltä. ”Ainoalla lapsella voi olla joskus yksinäistä täällä Raven Hallissa. Ihanaa, että Ninalla on nyt leikkiveri..”

Kipristin varpaita muovisandaaleissani ja koetin sitkeästi hymyillä. Me olimme jo neljäntoista – vähän liian vanhoja *leikkimään*, ajattelin – mutta en halunnut vaikuttaa kiittämättömältä.

”Äiti”, Nina sanoi kärsimättömästi ja nosti kätensä suojaksi auringolta katsoessaan silmiään siristäen Leonoraa.

Leonora pudisti hiukan päätään ja räpytteli silmiään. ”Niin, menkää vain, tytöt. Minulla on vielä töitä. Ruoka on seitsemältä. Olkaahan kunnolla.”

Sadie

Tammikuu 2019

Sadie tönnii auki etuoven, jonka sisäpuolelle on kasautunut mainoksia ja sanomalehtiä. Kapea eteinen tuntuu vieläkin koleammalta kuin ulkoilma, ja kokolattiamatossa on kostea läiskä entisen ovimaton kohdalla. Äiti piti aina talvisin patterit täydellä teholla – Sadie tapasi vähentää vaatteita ja valittaa, että talossa oli kuuma kuin uunissa, mutta äiti väitti, että sitä hänen viluiset luunsa kaipasivatkin. Keskuslämmitys ei ole kuitenkaan ollut päällä enää viikkoihin ja talo tuoksuu tunkkaiselta ja hylätyltä. Ja Sadie kaipaa äitiään enemmän kuin koskaan.

Hän kerää postin lattialta ja heittää sen nurkassa olevaan pahlilaitikkoon, jonne sitä on jo kertynyt korkea kasa. Toivottavasti hänen ei enää tarvitse tulla tänne – urakka on jo kestänyt kauemmin kuin hän oli odottanut. Suurin osa äidin tavaroista on nyt rajattu pois, enää yksi lasti huonekaluja odottaa hyväntekeväisyysjärjestön pakettiautoa.

Uusien asukkaiden on määrä muuttaa ensi viikolla – kuulemma nuori pariskunta, jolla on pieni vauva. Toivottavasti vuokraisäntä lämmittää talon siihen mennessä. Ja ennen kaikkea Sadie toivoo, että mies palauttaa äidin maksaman takuuvuokran mahdollisimman pian hänen luovutettuaan avaimet. Hän on menettänyt kaksi osa-aikaista työtä vuoden sisällä, ja näyttelijäkeikoista saa vain satunnaisesti tuloja. Hän tarvitsee sen takuuvuokran.

Jos äiti olisi vielä auttamassa, tämä nappaisi paikallislehdet samalla hetkellä kun ne tipahtaisivat postiluukusta, ympyröisi sopivat työpaikkailmoitukset mustalla tussilla ja lykkäisi ne Sadien käteen heti hänen astuttuaan ovesta...

Sadie huokaisee ja jatkaa matkaa olohuoneeseen, jonka kalustuksesta on jäljellä enää vanha piironki ja kaksi haalistunutta nojatuolia. Takanreunuksella on yhä puolikas pussillinen äidin lempitoffeeta, ja Sadie pistää sen takkinsa taskuun. Sitten hän katselee, onko jotakin vielä unohtunut. Hänen katseensa pysähtyy taas piironkiin.

Se on sieltä räältä naarmuilla mutta vankkaa umpipuuta, niin tuttu esine hänen lapsuudestaan saakka, ettei hän ole ennen edes tarkastellut sitä kunnolla. Hän sivelee pintaa hansikkaillaan, tutkii, onko siinä muita vaurioita, ja hänen pulssinsa kiihtyy syyllisyydestä. Äiti halusi ehdottomasti, että kaikki huonekalut lahjoitettaisiin kodittomien hyväksi, mutta paljonkohan tästä saisi eBayssa? Ehkä sen verran, mitä häneltä uupui ensi kuun vuokrasta? Puhelin alkaa hälyttää taskussa toffeepussin alla, ja hän vetäisee kätensä piirongin päältä kuin tulikuimalta hellalta.

Näytöllä hehkuu hänen agenttinsa nimi, ja hän vastaa nopeasti.

"Hei Wendy, mitä he sanoivat?" Sadie painaa puhelimen tiukasti korvalleen. "Sainko minä sen? Tykkäsivätkö he minusta?"

Hiljainen huokaus paljastaa, että vastaus on kielteinen.

"Voi Sadie, olen pahoillani. Olit aivan *loistava*, mutta he haluavat jonkun vähän..."

Sadien vatsa kiristyy pettymyksestä. Onko hänen nyt siis ilmoitettava avustusjärjestön ihmisille, ettei piironki olekaan käytettävissä? Ja mitä hän tekee ensi kuussa? Täytyykö hänen luovuttaa ja myydä ainoa arvokas korunsa – amulettirannekoru, jonka äiti antoi hänelle kuusitoistavuotislahjaksi?

”Jonkun vähän mitä?” hän kysyy ponnettomasti.

”Jonkun vähän syvällisemmän, he sanoivat. Mutta kuule –”

”Syvällisemmän?” Sadie sylkäisi suustaan. ”Merenneidoksi lelumainokseen?”

”Lelubisnes on vakava asia.” Wendy kuulostaa yllättävän hilpeältä. ”Mutta kuule, nyt on paljon parempaa tiedossa – aivan mahtava työtarjous sinulle. Eräältä uudelta ohjelmopalvelulta, joka haluaa testata murhamysteeriopeliä ja ottaa samalla kuvia nettisivuilleen – upeat puvut, loistelias illallinen, sen tyyppinen juttu. Se järjestetään komeassa vanhassa kartanossa itärannikolla, Fenlandin alueella – fantastisen näköinen paikka, huokuu kohtalokasta historiaa...”

Sadie kohentaa asentoaan – merenneitomainos on jo unohtunut. ”Kuulostaa mielenkiintoiselta. Koska on koe-esiintyminen?”

”Sehän tässä parasta onkin. Sellaista ei ole. Homma on sinun, jos haluat, ja palkkio on *erittäin* muhkea.”

Sadie kuuntelee silmät suurina, mutta sitten ikkunan takana tapahtuu jotain, mikä kiinnittää hänen huomionsa. Avustusjärjestön pakettiauto on tullut paikalle ja tukkii nyt koko kadun. Auton valot vilkkuvat kuljettajan etsiessä parkkipaikkaa. Samassa kadun vastakkaiselta puolelta lähtee liikkeelle tumma Audi, ja Sadie yrittää nähdä sen sisään – viime aikoina hän on nähnyt sen monesti parkissa lähistöllä – mutta naispuolinen kuski nostaa käden ikkunan eteen eikä Sadie näe kuin valkoisen urheilukellon ja samanvärisen nauhan niskaan kietaitun nutturan ympärillä. Pakettiauto siirtyy välittömästi Audilta vapautuneeseen paikkaan.

”Odot hetki, Wendy”, Sadie sanoo. ”Olen äidin talolla, ja auto tuli juuri hakemaan viimeisiä huonekaluja.”

”Ai, anteeksi”, Wendy sanoo. ”Odotan kyllä.”

Sadie menee ovelle ja tervehtii vanhempaa vapaaehtoistyöntekijää heilauttamalla puhelintaan. ”Anteeksi, olen puhelimessa, sopiiko jos...?” Hän viittoilee olohuoneen suuntaan.

”Puhu sinä vain.” Nainen taputtaa häntä ystävällisesti käsivarrelle ja kiskoo paksut työhansikkaat käteensä suunnatessaan avustajiineen suoraan kohti piironkia.

Sadie puhuu taas puhelimeen. ”No, mitä siitä maksetaan?” Kuullessaan Wendyn vastauksen hän naurahtaa. ”Oletko tosissasi? Yhdestä viikonlopusta? Totta *kai* suostun.” Hän lähtee kiireesti yläkertaan harmitellen mielessään, että tuli puhuneeksi toisten kuullen niin ahneesti, mutta samalla helpottuneena siitä, että saisi nyt maksettua ensi kuun vuokran ja sitä seuraavankin. ”No niin, kerro kaikki. Mitä siellä pitää tehdä?”

”Minulla on tässä ihan kutsukortti.” Wendy kuulostaa hivenen hengästyneeltä. ”Lähetän sen sinulle, ihastut kun näet – siinä on kohopainatukset ja kaikki. Etupuolella lukee: *Tervetuloa pelaamaan Mysteeripeliä Raven Hallin kartanoon.*”

Avustusjärjestön vapaaehtoiset lastaavat alhaalla Sadien äidin viimeiset kalusteet pakettiautoonsa ja sulkevat ulko-oven lähtiessään.

Hän ei saisi olla täällä – mutta hänellä on ollut niin suunnattoman ikävä Raven Hallia.

Hän kiiruhtaa taloa kohti valppaana, pelkää jonkun pysäyttävän hänet millä hetkellä hyvänsä. Hän oli ennen niin ylpeä tästä talolle johtavasta pitkästä ajotiestä, jolta jokainen tulija näki Raven Hallin vaikuttavan kauneuden jo monen sadan metrin päästä, mutta nyt maaston avoimuus tuntuu vain vihamieliseltä varoimelta. Vaikka hän pitäisi kädet kuinka tiukasti ympärillään tai piiloutuisi kuinka syvälle takkinsa alle, uudet omistajat saattoivat koska tahansa vilkaista ikkunasta ja huomata hänen tulonsa.

Mitä he tekisivät, jos tietäisivät, kuka hän oli?

Heti viimeisen ojan ylitettyään hän siirtyy epätasaiseen ruohikkoon ja lähtee kohti korkeaa muuria, joka ympäröi talon takana olevaa puutarhaa. Hän pujahtaa nopeasti pois etuikkunoista näkyvältä alueelta. Nyt hänet huomaa vain, jos kurkistaa alas tornihuoneesta.

Muurille tultuaan hän painaa kämmenensä sen auringon lämmittämään ja tuulten silottamaan pintaan, eikä se tunnu lainkaan kiveltä vaan melkeinpä elävältä olennoilta. Koti, hän ajattelee. Oliko sinullakin ikävä?

Mutta hän ei voi tuhlat aikaa tunteiluun.

Hän jatkaa muurin vierustaa eteenpäin, kääntyy kulman ympäri ja

hymyilee helpotuksesta nähdessään vanhan rakkaan puumajansa, joka pilkkottaa puutarhan takimmaisten puiden välistä. Vähän kauempana on muurin yli kaartuva oksa, jonka kautta hän tapasi livahtaa pelloille etsimään siilejä ja mäyriä. Nyt hän kiipeää sitä pitkin muurille ja pudottautuu sisäpuolella kasvavaan laakerikirsikkapensaikkoon. Tunkeutuessaan kasvojaan ja käsiään raapivan oksiston läpi hän näkee lopulta nurmikon, sitten puutarhatuolit, sitten itse talon takaseinän. Hänen katseensa käväisee jokaisessa ikkunassa ja palaa taas alas, mutta ainoa elävä olento näyttää olevan pieni pörröinen valkoinen koira, joka makaa verannan avonais-ten lasiovien edessä, ilmeisesti unessa.

Hän hiipii varovasti puutarhan laidalla, kyyristelee pensaiden takana ja tarkkailee verannan ovia oksien välistä. Pikkukoira nostaa päätään ja rapsuttaa itseään korvan takaa. Sitten se painautuu taas makuulle, ja hän huokaisee vavahtaen. Punamarjapensaalla takaa löytyy kuiva paikka, ja hän varmistaa, että siitä näkee verannalle. Sitten hän asettuu odottamaan.

Beth

Heinäkuu 1988

Nina otti toisen laukkuni ja minä nappasin toisen. Juoksin hänen perässään ylös leveitä kivirappusia ja sisälle valtavaan eteisaulaan, jonka seinät oli verhoiltu puupaneeleilla. Vauhtini hidastui, kun aloin töllistellä ympärilleni. Katto oli kaksi kertaa korkeammalla kuin tavallisissa taloissa, ja seinille oli ripustettu tasaisin välimatkoin vanhanaikaisia muotokuvia. Eteinen tuntui viileältä heinäkuun paahtavan auringonpaisteen jälkeen, ja talo tuoksui kiillotusaineelta ja laventelilta ja turvalliselta. Kurkistelin oikealle ja vasemmalle, mutta avattuja ovia ja koristeellisia lipastoja oli niin paljon, etten ehtinyt päätellä, mihin kaikkia huoneita edes tarvittiin.

”Tule jo”, Nina huuteli. Hän oli jo puolivälissä yläkertaan johtavaa portaikkoa. ”Tänne päin.”

Minun huoneeni oli toisessa kerroksessa talon julkisivun puolella. Heilautin laukkuni hienosti pedatun parisängyn viereen ja menin katsomaan ikkunasta. Caroline oli mennyt jo aika päiviä sitten. Tiellä ei ollut ketään. Eikä missään näkynyt talojakaan, vain peltoja ja kanavia ja –

”Onko teillä järvi?” kysyin Ninalta. Parkkipaikan takaa alkoi loivasti alas viettävä ruohikko, joka päättyi höyhenlatvaisten järviruokojen kais-taleeseen. Sen takana näkyi järvi, joka kimmelsi lumoavasti iltapäivän auringossa. Hopeaa sinisellä.